

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

VI. In fun. D. Godofredi Reuderi, Prof. P.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

vore & benevolentiam vestram in animum semper inducetis complecti. Quibus rebus uti se dignos probare possint, omni cultus & devotissimæ reverentiæ genere assidue contendent.

ORATIO SEXTA.

IN FVNERE

D. GODOFREDI REUTERI,
Prof. Publici.

Vellem profectò, AUDITORES, ea in præsentem mihi suppeditaret oratio, quæ par esset, & celebrandis laudibus Viri Amplissimi, quem humavimus; & exprimendo dolori, non quem ego tantum ex amicissimi hominis obitu ingentem cepi; sed quo vos etiam, ut squalor iste ac dejectus in terram vultus indicat, affectos constat. Sed neque id nos sperare ingenii permittit parvitas; & si quid valeremus dicendo, id omne dudum luctus & ægritudo animi consumsissent. CURÆ LEVES LOQVUNTVR, INGENTES STUPENT. Et ego in REVTERO eum amicum perdidi, cujus fides atque integritas, & benevolentissimus erga me animus, non heri, aut nudius tertius demum, sed plurimis annis cognitus mihi ac perspectus fuit. Divinum quiddam in homine semper exittimatum est, excultum pectus habere literis, & instrumento clarissimarum doctrinarum ornatum. Præcipue magnum quiddam atque eximium consequuti videntur, qui artem æqui & justii paullo accuratius tenent; ut sciant consulere atque adesse de jure experientibus; aut respondere prudenter, qui adeunt &

quærunt. Namque cum salus atque securitas publica, inde cum primis exspectanda sit, si suum cuique tribuatur, & vis atque nequitia contra alios nihil possit; ecquid nobilius pulchriusque eâ scientiâ excogitari queat? Quotus autem quisque nescit, ita in omni literarum genere, sacrarum etiam, & quæ religionis mysteria explicant, ita versatum fuisse REVERTERVM nostrum, ut eruditi & docti hominis laudem facile tueretur? Ita prudentem Legum ac utriusque Juris, ut omnes propemodum dignitates consecutus sit, quæ in hujus generis atque professionis hominem cadere possunt? Solet usu venire non raro, ut ingenium & artes præclaræ in pessimis quoque reperiantur. Neque enim necessariò boni mores comitantur doctrinam. Est autem cum primis timenda nequitia, cui ingenium suppetit, & quæ post pravitatem insitam, literis etiam armatur. Quò fit, ut nihil pestilentius sit isto hominum genere: maximè ubi in potestate aliquam sunt, & dominationem quandam atque imperium in alios habent. In nostro REVERTERO doctrinæ respondebat probitas; nec eruditus tantum ac prudens, sed bonus quoque ac innocens erat. Non attingam pietatem hominis (neque enim de eâ breviter exponi potest) non ejus virtutes reliquas, alibi laudatas. Hoc tantum prædicabo & dicam, nihil integrius eo, nihil candidius estitisse. Fallere, simulare, & vulpem astutam, ut ille ait, servare sub vapido pectore (quæ hodiernæ artes sunt, & maximè regnant) planè nesciebat: & detestabatur assidue: nonnunquam de his & querebatur. Cum cogitaret scilicet his vafrementis hodie, non tantum Respublicas florentissimas, sed, si fateri verum volumus, Ecclesiam ipsam, & totum propè humanum genus everti. Quæ cum perpendo mecum, AVDITORES, &

tot maximarum rerum jacturam, quam fecimus, paullò considero attentius, ingens incumbit dolor, & velut vinculis quibusdam dicentis linguam constringit ac ligat. Heu me! quid agam miser? Quid gemam potissimum aut fleam? Unde præsidium petam contra hunc acerbissimum dolorem ac luctum, qui undiquaque me urget ac premit? Ad Acedemiamne confugiam? at illa jacet & ipsa afflictata mœrore, & postulat medicinam vulnere, quod atrox accepit. An literas advocem, & levamentum à studiis petam? Atqui & hæc exosa propemodum sunt, quod ita prodesse hæctenus non potuerunt, ut dignum tibi, REVTERE optime, dignum amicitia nostrâ monumentum statuere possem. Abiisti, REVTERE, abiisti digressus vitâ, quâ longiore multò dignissimus eras. Non videbis nos amplius in istis terris, nec tute nobis videre. Non nunc amplecti deinceps, ut sæpe antè, licebit dexteram tuam, plenam fidei; non liberè colloqui invicem, & alterum in sinum alterius necessitates suas aut curas credere. Sed quid ago? quid meo obductor fato, quod emendari non potest? Non tam est deplorandum damnum, quod fecimus, quàm considerandum bonum, quod ipse consecutus es. Tu portum tenes, & rediisti in patriam; nos jactamur in alto trepidi, & metuentes perpetuò, quò isthæc tempestas erumpat tandem; qui nos labores atq; ærumnæ manserint. Effugisti calamitates seculi, effugisti dolores corporis, quibus te morbi sæpiùs & valetudo objiciebant. Amplexus cœlum immistusq; cœlitum cœtibus, æternis undiq; gaudiis circumfusus es ac triumphas. Macta hæc tuâ felicitate esto sanctissi-

ma anima! Constant vota tua tibi, & tenes abundè, quæ, cum nobiscum adhuc morabar, precari solebas. Non caducas ac terrenas quærebas opes, quas pessimi læpius consequuntur: de mansuris atque æternis laborabas, & has nunc planè possides. Nobis tua memoriâ immortalis erit & sancta; ut quem viventem impensè amavimus, eum ne neglexisse mortuum videamur. Si modò dicens mortuus est, qui extra omnem pereundi aleam positus, finem nullum timendum habet. Vobis, quod super est, **RECTOR MAGNIFICE**, ac cæteri Exequiatores omnium ordinum honoratissimi, afflictissimæ viduæ ac parvulorum, quos Noster reliquit, nomine, singulares ago gratias, quòd ad exequiarum istud officium tam frequentes convenistis. Magnum profectò inde in ipsos solatium, magnus in defunctum honor venit. Quibus si benè de vobis vicissim merendi deerunt vires, non tamen voluntas unquam deerit. Quæ vel sola apud sapientes ad expungenda beneficia sufficere solet.

ORATIO SEPTIMA.

IN FVNERE

D. TOBIÆ MÆVII,

Illustriss. Anhaltini Principis, nec non

Illustrium in Barby Comitum

Consilarii.

Rector Magnifice &c.

INter hos fletus publicos, & quotidianas patriæ exequias, privato etiam nomine hunc lugubrem nobis diè reddidit Ampliss. Vir **TOBIAS MÆVIUS J. V. D.**
 & II.